

Sygn. akt *XVII AmE 154/10*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Protokolant: sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2013r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania (...) S.A. z siedzibą
w B. następcą prawny (...) S.A.
z siedzibą w L.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o ustalenie wysokości korekty rocznej kosztów osieroconych

na skutek odwołania (...) S.A. z siedzibą
w B. od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 lipca 2010 roku
Nr (...)

- 1. Zmienia zaskarżoną Decyzję w ten sposób, że ustala wysokość korekty rocznej kosztów osieroconych dla roku 2009 jaką (...) S.A. z siedzibą w L. winien otrzymać od (...) S.A. na kwotę (+) 5.333.590 zł (słownie: pięć milionów trzysta trzydzieści trzy tysiące i pięćset dziewięćdziesiąt złotych)**
- 2. Zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 460 zł (czteryście sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 360 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Sygn. akt *XVII AmE 154/10*

UZASADNIENIE

W dniu 30 lipca 2010 r. Prezes Urzędu Energetyki wydał decyzję, w której na podstawie art. 30 ust. 1 i art. 35 ust 4, w związku z art. 2 pkt 12, art. 6 ust. 1, art 27 ust 4, art. 33, art 34 ust 1 pkt 1 lit b art. 35 i art 37 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej (Dz. U. Nr 130, poz. 905, z 2008 r. Nr 58, poz. 357 oraz z 2009 r. Nr 98, poz. 817-dalej ustawa KDT) ustalił dla roku 2009 dla (...) sp. z o.o. w L. (obecnie (...) S.A. w B.), wysokość korekty rocznej kosztów osieroconych, która wynosi: (-) 154.689.894 zł oraz wysokość środków wraz z odsetkami, jaką (...) sp. z o.o. w L. jest obowiązana zwrócić (...) S.A. w kwocie: 61.416.598 zł.

W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia Prezes URE wskazał, że wysokość korekty rocznej kosztów osieroconych za 2009 r. dla (...) sp. z o.o. w L. została ustalona w oparciu o wzór wskazany przez ustawodawcę w art. 30 ustawy KDT. W

ocenie Prezesa kluczowe dla wyliczenia wartości wyniku finansowego wytwórcy było rozstrzygnięcie, jakie przychody należy uznać za przychody osiągnięte w warunkach rynku konkurencyjnego, ponieważ zgodnie z przepisem art. 2 pkt 12 ustawy o rozwiązaniu KDT, koszty osierocone to wydatki wytwórcy niepokryte przychodami uzyskanymi ze sprzedaży wytworzonej energii elektrycznej, rezerw mocy i usług systemowych na rynku konkurencyjnym po przedterminowym rozwiązaniu umowy długoterminowej, wynikające z nakładów poniesionych przez tego wytwórcę do dnia 1 maja 2004 r. na majątek związany z wytwarzaniem energii elektrycznej. Natomiast, zgodnie z przepisem art. 6 ust. 1 ustawy o rozwiązaniu KDT wytwórca po dokonaniu czynności, o której mowa w art. 4 ust. 1 otrzymuje środki na pokrycie kosztów osieroconych na zasadach określonych w ustawie, chyba że złożył oświadczenie o rezygnacji z otrzymania tych środków. Powyższe zdaniem Prezesa URE oznacza, że wypłata środków, na podstawie przepisów ustawy o rozwiązaniu KDT, następuje przy uwzględnieniu, że wypracowany przez wytwórcę wynik finansowy został osiągnięty ze sprzedaży na rynku konkurencyjnym.

W toku postępowania administracyjnego Prezes ustalił, że (...) sp. z.o.o. w L. należy do grupy kapitałowej, w której spółką dominującą jest (...) Spółka Akcyjna oraz że osiągał w 2009r przychody przede wszystkim ze sprzedaży energii elektrycznej właśnie na rzecz spółki dominującej. Prezes ustalił także, że dochody ze sprzedaż energii elektrycznej na podstawie kontraktu z (...) S.A. nie były dochodami osiągniętymi na rynku konkurencyjnym, ponieważ cena wytwórcy osiągnięta za sprzedaży energii elektrycznej na podstawie kontraktu z (...) S.A. wyniosła 183,56 zł/MWh, a jest to cena niższa od ustalonej przez Prezesa średniej ceny na rynku konkurencyjnym o ok. 9 %.

Z uwagi na przyjęcie, że przychody ze sprzedaży energii elektrycznej w kontrakcie zawartym z (...) S.A. nie zostały osiągnięte na rynku konkurencyjnym, Prezes uznał, że przychód ten nie może stać się podstawą do ustalenia korekty kosztów osieroconych. Ponieważ grupa kapitałowa w sensie ekonomicznym stanowi jeden organizm gospodarczy, a wytwórca nie realizował bezpośrednio sprzedaży na rynku konkurencyjnym, Prezes uznał, że sprzedażą na rynku konkurencyjnym była sprzedaż, która została realizowana za pośrednictwem przedsiębiorstw obrotu należących do grupy (...). Zatem do obliczenia przychodu wytwórcy zdaniem Prezesa należało przyjąć ceny, po jakich grupa (...) sprzedawała energię elektryczną na rynek konkurencyjny.

W toku postępowania administracyjnego Prezes URE ustalił także, że przedsiębiorstwa energetyczne należące do grupy (...) sprzedawały w 2009 r. energię elektryczną do niepowiązanych z nimi przedsiębiorstw obrotu po średniej cenie 189,37 zł/MWh. Prezes URE przyjął tę cenę, jako średnią cenę grupy kapitałowej na rynku konkurencyjnym. Prezes URE ustalił, że skoro wytwórca na podstawie kontraktu z (...) S.A. w 2009 r. sprzedał 1.042.166 MWh energii elektrycznej, to przyjmując, że średnia cena na rynku konkurencyjnym wynosiła 189,37 zł/MWh, to przychody powoda ze sprzedaży energii elektrycznej z powyższego kontraktu na rynku konkurencyjnym wynosiły (...) zł. Uznając pozostałe przychody wytwórcy w kwocie (...)zł z tytułu sprzedaży energii do podmiotów spoza grupy kapitałowej za zrealizowane na rynku konkurencyjnym, ostatecznie Prezes przyjął, że przychody powoda ze sprzedaży energii elektrycznej zrealizowane na rynku konkurencyjnym to (...) zł

Wobec ustalenia, że korekta ustalona w oparciu o przepis art. 30 ust 1 ustawy KDT była dodatnia, bo ustalona na poziomie 540.098 zł Prezes doszedł do przekonania, że zachodzą przesłanki przewidziane w art. 32 ust 3 ustawy KDT, które doprowadziły do pomniejszenia kwoty korekty.

Korekta z art. 32 została dokonana z uwagi na pozostawanie wytwórcy w grupie kapitałowej o część wyniku finansowego (...) Elektrowni (...), przy czym wynik tej elektrowni także został skorygowany przez Prezesa URE, podobnie jak dla powoda, jako niespełniający definicji przychodu osiągniętego na rynku konkurencyjnym. W wyniku dokonanej korekty o część wyniku finansowego (...) Elektrowni (...), Prezes URE ustalił kwotę korekty kosztów osieroconych dla (...) sp. z.o.o. w L. na poziomie (-)(...) zł.

Na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy o KDT Prezes URE określił różnicę między kwotą wypłaconej powodowi za 2009 r zaliczki a należną na 2009 r. kwotą kosztów osieroconych. Kwota wypłaconej za 2009 r. zaliczki dla wytwórcy wyniosła 141.971.759 zł. Różnica, o której mowa w art. 35 ust. 1 wyniosła 37,56% kwoty zaliczki wypłaconej wytwórcy za rok 2009 r. W związku z powyższym w oparciu o art. 35 ust. 2 pkt 2) i ust. 3 Prezes uznał za właściwe naliczyć od kwoty

53.323.478 zł odsetki od dnia, w którym wytwórca otrzymał pierwszą ratę zaliczki za 2009 r. Kwota wyliczonych przez Prezesa odsetek wyniosła 6.726.704 zł.

Prezes URE dokonał także weryfikacji działań wytwórcy w kierunku zaistnienia warunków określonych w art. 37 ust 1 ustawy KDT w odniesieniu do roku 2008. Prezes po przeprowadzeniu analizy dynamiki wielkości sprzedaży energii w 2008 w stosunku do roku 2007 i porównaniu kosztów związanych z wytwarzaniem energii elektrycznej powoda w stosunku do średnich kosztów wytwarzania energii innych przedsiębiorstw a także po porównaniu średniej ceny sprzedaży energii uzyskiwanej przez powoda w stosunku do średniej ceny rynkowej energii doszedł do przekonania, że średnia cena sprzedawanej energii elektrycznej przez wytwórcę w danym roku kalendarzowym jest niższa o ponad 5 % od średniej ceny rynkowej przedsiębiorstw podobnych oraz że różnica ta nie była spowodowana okolicznościami, za które wytwórca nie ponosi odpowiedzialności. W konsekwencji Prezes URE - w oparciu o powołany przepis, uznając że powód zaniżył wynik finansowy - pomniejszył wartość korekty kosztów osieroconych za 2009r o kwotę 1.366.416 zł obliczoną na podstawie art. 37 ust 3 ustawy KDT.

Ostatecznie Prezes URE ustalił dla (...) sp. z.o.o. w L.. wysokość środków za 2009 r., którą wytwórca zobowiązany jest zwrócić do (...) S.A., w kwocie 61.416.598 zł.

Od powyższej decyzji odwołanie wniósł (...) sp. z.o.o. w L. zaskarżając ją w całości i zarzucając:

1. naruszenie artykułu 30 ustęp 1 w związku z artykułem 27 ustęp 4 oraz w związku z artykułem 2 punkt 12 ustawy (...) poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że pojęcie „przychody” w tych przepisach pozwala na uznanie za przychody innej wartości niż przychody rzeczywiste konkretnego wytwórcy, co doprowadziło do nieuwzględnienia przez Prezesa URE rzeczywistych przychodów (...) sp. z.o.o. w L. ze sprzedaży energii elektrycznej, rezerw mocy i usług systemowych, a w konsekwencji do nieprawidłowego ustalenia wysokości korekty rocznej kosztów osieroconych dla (...) sp. z.o.o. w L.. dla roku 2009;

2. naruszenie artykułu 30 ustęp 1 w związku z artykułem 27 ustęp 4 ustawy KDT oraz w związku z artykułem 2 punkt 12 ustawy KDT poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że pojęcie „przychody” ze sprzedaży energii elektrycznej, rezerw mocy i usług systemowych na rynku konkurencyjnym w tych przepisach nie obejmuje przychodów uzyskanych przez wytwórcę wchodzącego w skład grupy kapitałowej z transakcji z podmiotami wchodzącymi w skład tej samej grupy kapitałowej, co doprowadziło do nieuwzględnienia przez Prezesa URE rzeczywistych przychodów (...) sp. z.o.o. w L. ze sprzedaży energii elektrycznej, rezerw mocy i usług systemowych i w konsekwencji do nieprawidłowego ustalenia wysokości korekty kosztów osieroconych dla (...) sp. z.o.o. w L.. dla roku 2009 ;

3. naruszenie artykułu 30 ustęp 1 ustawy KDT- poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że może on być stosowany do korygowania wysokości korekty rocznej kosztów osieroconych dla wytwórcy wchodzącego w skład grupy kapitałowej, czyli do osiągnięcia celów, dla których przewidziany jest artykuł 32 ustawy KDT;

4. naruszenie artykułu 30 ustęp 1 w związku z artykułem 27 ustęp 4 oraz w związku z artykułem 2 punkt 12 ustawy KDT oraz w związku z artykułem 49 ustęp 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne i w związku z artykułem 45a ustęp 1 Prawa energetycznego -poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że pojęcie „rynku konkurencyjnego” użyte w Ustawie nie obejmuje sytuacji, w której wytwórca dokonuje sprzedaży energii elektrycznej do podmiotów w ramach tej samej grupy kapitałowej co wytwórca, co doprowadziło do nieuwzględnienia przez Prezesa URE rzeczywistych przychodów (...) sp. z.o.o. w L.. ze sprzedaży energii elektrycznej, rezerw mocy i usług systemowych i w konsekwencji do nieprawidłowego ustalenia wysokości korekty kosztów osieroconych dla (...) sp. z.o.o. w L. dla roku 2009

5. naruszenie artykułu 30 ustęp 1 Ustawy - poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że może on być stosowany dla kontroli przez Prezesa URE ceny energii elektrycznej sprzedawanej przez wytwórcę, czyli dla osiągnięcia celów, dla których przewidziany jest artykuł 37 Ustawy;

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia – polegający na uznaniu, że podmioty wchodzące w skład grupy kapitałowej nie mają możliwości swobodnego podejmowania decyzji gospodarczych oraz swobodnego kształtowania swoich stosunków prawnych, co doprowadziło do nieuwzględnienia przez Prezesa URE rzeczywistych przychodów (...) sp. z.o.o. w L. ze sprzedaży energii elektrycznej, rezerw mocy i usług systemowych jako rzekomo nie osiągniętych na rynku konkurencyjnym i w konsekwencji do nieprawidłowego ustalenia wysokości korekty kosztów osieroconych dla (...) sp. z.o.o. w L. dla roku 2009;
7. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia – polegający na uznaniu, że (...) sp. z.o.o. w L. nie miała możliwości swobodnego podejmowania decyzji gospodarczych w zakresie ustalenia ceny sprzedaży energii elektrycznej, co doprowadziło do nieuwzględnienia przez Prezesa URE rzeczywistych przychodów (...) sp. z.o.o. w L. ze sprzedaży energii elektrycznej, rezerw mocy i usług systemowych jako rzekomo nie osiągniętych na rynku konkurencyjnym i w konsekwencji do nieprawidłowego ustalenia wysokości korekty kosztów osieroconych dla (...) sp. z.o.o. w L. dla roku 2009;
8. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na uznaniu, że średnia cena sprzedaży energii elektrycznej przez (...) sp. z.o.o. w L. nie była ceną rynkową, co doprowadziło do nieuwzględnienia przez Prezesa URE rzeczywistych przychodów (...) sp. z.o.o. w L. ze sprzedaży energii elektrycznej, rezerw mocy i usług systemowych jako rzekomo nie osiągniętych na rynku konkurencyjnym i w konsekwencji do nieprawidłowego ustalenia wysokości korekty kosztów osieroconych dla (...) sp. z.o.o. w L. dla roku 2009;
9. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że wolumen energii zakontraktowanej przez (...) sp. z.o.o. w L. na rzecz (...) S.A. był równy wolumenowi rzeczywiście sprzedanemu przez (...) sp. z.o.o. w L. do (...) S.A., co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia przez Prezesa URE, że średnia cena sprzedaży energii elektrycznej w kontrakcie zawartym z (...) S.A. wyniosła w roku 2009 -183,56 zł
10. naruszenie art. 32 ustawy KDT w związku z Załącznikiem nr 7 ustawy poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że możliwe jest korygowanie korekty rocznej kosztów osieroconych powoda o część wyniku finansowego (...) S.A., pomimo tego, że (...) sp. z.o.o. w L. nie jest wymieniona w załączniku nr (...) do ustawy jako podmiot wchodzący w skład grupy (...) S.A.
11. naruszenie artykułu 32 Ustawy – poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że możliwe jest korygowanie do wartości ujemnej wysokości korekty rocznej kosztów osieroconych należnych wytwórcy o część wyniku finansowego podmiotu wchodzącego w skład tej samej grupy kapitałowej co wytwórca;
12. naruszenie artykułu 35 ustawy – poprzez jego niezasadne zastosowanie pomimo braku podstaw prawnych do naliczenia powodowi jakichkolwiek odsetek na jego podstawie;
13. naruszenie artykułu 35 ustawy KDT – poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że kwotę bazową dla naliczenia odsetek stanowi kwota korekty kosztów osieroconych dla wytwórcy (obliczona zgodnie z artykułem 30 ustęp 1 ustawy KDT) skorygowana o wynik finansowy innych podmiotów wchodzących w skład grupy kapitałowej wraz z tym wytwórcą (zgodnie z art. 32 ustawy KDT), a nie kwota korekty kosztów osieroconych ustalona dla wytwórcy przed dokonaniem takiego skorygowania;
14. naruszenie artykułu 35 ustawy KDT – poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że stawki odsetek mają charakter stawek stałych, a nie stawek progresywnych;
15. naruszenie artykułu 35 Ustawy - poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że odsetki podlegają naliczeniu od dnia, w którym wytwórca otrzymał pierwszą ratę zaliczki na poczet kosztów osieroconych na dany rok, od całej wartości różnicy między kwotą wypłaconej zaliczki a kwotą należnych wytwórcy w danym roku kosztów osieroconych, zaś ich naliczenie nie rozkłada się proporcjonalnie na każdą z rat wypłaconych-wytwórcy zaliczek;

16. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na oparciu Decyzji o założenia, które nie zostały udostępnione (...) sp. z.o.o. w L. w pełnym zakresie oraz o utajnione dokumenty, czego skutkiem jest oparcie rozstrzygnięcia — w zakresie, w jakim wynika ono z zastosowania artykułu 37 ustęp 3 Ustawy — o głosłowne twierdzenia i nieweryfikowalne dane;

17. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niewłaściwym ustaleniu grupy przedsiębiorstw energetycznych wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o zbliżonych do (...) sp. z.o.o. w L. parametrach technicznych wytwarzania energii, o których mowa w punkcie 37 ustęp 1 punkt 3 Ustawy, prowadzący w konsekwencji do bezzasadnego zastosowania tego przepisu w stosunku do (...) sp. z.o.o. w L.;

18. naruszenie artykułu 37 ustęp 1 punkt 3 ustawy KDT poprzez jego błędną wykładnię w zakresie, w jakim przepis ten nakazuje odwołanie się przez Prezesa URE do średniej ceny rynkowej liczonej dla przedsiębiorstw podobnych, poprzez nieuwzględnienie przy kalkulacji średniej ceny rynkowej przedsiębiorstw podobnych za 2008 rok średniej ceny energii uzyskanej w 2008 roku przez (...) sp. z.o.o. w L. — czego skutkiem było uzyskanie nieprawidłowych wyników w procesie stosowania tego przepisu;

19. błąd w ustaleniach faktycznych, wynikający z odmówienia powodowi dostępu do większości danych jakie posłużyły Prezesowi URE za podstawę wydania Decyzji, polegający na uznaniu, że pomiędzy średnią ceną powoda a średnią ceną rynkową wystąpiło odchylenie na poziomie 6,29 %, podczas gdy przeprowadzona przez powoda właściwa kalkulacja średniej ceny powoda i średniej ceny rynkowej nie potwierdza takiego ustalenia — czego skutkiem było zastosowanie przez Prezesa URE mechanizmu z artykułu 37 ustęp 3 Ustawy pomimo braku podstaw jego zastosowania;

20. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że stwierdzone przez Prezesa URE — w następstwie niewłaściwej kalkulacji — rzekome odchylenie pomiędzy średnią ceną powoda a średnią ceną rynkową nie było skutkiem okoliczności, za które (...) nie ponosi odpowiedzialności — czego skutkiem było zastosowanie przez Prezesa URE mechanizmu z artykułu 37 ustęp 3 Ustawy pomimo braku podstaw jego zastosowania;

21. naruszenie artykułu 7 w związku z artykułem 10 ustęp 1 i 2 Konstytucji RP - poprzez przekroczenie przez Prezesa URE jego kompetencji jako organu administracji publicznej polegające na niezastosowaniu stanowiącego dla Prezesa URE źródło obowiązującego go prawa artykułu 30 ustęp 1 w związku z artykułem 27 ustęp 4 ustawy wynikłe z zastosowania przez Prezesa URE niedopuszczalnej wykładni celowościowej przepisów ustawy KDT;

22. naruszenie zasady prawdy obiektywnej oraz uwzględniania interesu społecznego i słusznego interesu obywateli, określonych w artykule 7 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez brak działania Prezesa URE w kierunku wszechstronnego wyjaśnienia sprawy, w szczególności poprzez przyjęcie arbitralnych, korzystnych wyłącznie dla Prezesa URE założeń prawnych co do znaczenia pojęć „rynek konkurencyjny” i „przychody” i w rezultacie zaniechanie działań mających na celu ustalenie rzeczywistych przychodów (...) S.A. ze sprzedaży energii elektrycznej, rezerw mocy i usług systemowych;

23. naruszenie zasady pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa, określonej w artykule 8 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez uznanie przez Prezesa URE, że średnia cena sprzedaży energii elektrycznej przez (...) sp. z.o.o. w L. ustalona przez Prezesa URE na kwotę 183,53 zł/MWh nie jest ceną rynkową, podczas gdy w dniu 19 grudnia 2008 roku Prezes URE wydał Komunikat nr (...) w sprawie uzasadnionych warunków kalkulacji taryf dla energii elektrycznej na rok 2009, w którym Prezes URE zobowiązał wytwórców do renegotjowania umów sprzedaży energii elektrycznej na rok 2009, tak aby poziom ceny sprzedaży przez wytwórców nie był wyższy niż 165 zł/MWh;

24. naruszenie artykułu 10 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z artykułem 74 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez uniemożliwienie (...) sp. z.o.o. w L. zapoznania się z całością materiału dowodowego, na którym Prezes URE oparł decyzję oraz wypowiedzenia się odnośnie całości zebranego materiału dowodowego na skutek bezpodstawnej odmowy dostępu (...) sp. z.o.o. w L. do danych i informacji zawartych w

dokumentach wskazanych postanowieniu Prezesa URE z dnia 26 lipca 2010 roku, znak (...), poprzez wyłączenie tych dokumentów z akt sprawy i niedostarczenie tych informacji w innej formie;

Wobec powyższych zarzutów, powód wniósł o zmianę przedmiotowej decyzji w całości poprzez ustalenie wysokości korekty rocznej kosztów osieroconych dla powoda dla roku 2009 na kwotę (+) 5.33.590 zł, ewentualnie o uchylenie przedmiotowej decyzji w całości.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód – przede wszystkim - wskazywał na błędną interpretację przez Prezesa pojęć ustawnych, która doprowadziła go do niezgodnych z rzeczywistością ustaleń faktycznych.

Powód wskazał, że pozwany dla potrzeb zaskarżonej decyzji przyjął błędną wykładnię pojęcia „przychody” – co doprowadziło do pominięcia w tej decyzji kwoty rzeczywistych przychodów powoda i w rezultacie do nieprawidłowego ustalenia wysokości korekty rocznej kosztów osieroconych. W ocenie powoda Prezes winien był przy wydawaniu decyzji uwzględnić jego przychody rzeczywiste.

Powód wskazał także, na błędną wykładnię zastosowaną przez Prezesa a dotyczącą pojęcia „przychody ze sprzedaży energii elektrycznej, rezerw mocy i usług systemowych na rynku konkurencyjnym”, polegającą na przyjęciu, że nie obejmuje ono przychodów uzyskanych przez wytwórcę wchodzącego w skład grupy kapitałowej z transakcji z podmiotami wchodzącymi w skład tej samej grupy kapitałowej.

Pozwany w ocenie powoda dokonał błędnej wykładni pojęcia „rynek konkurencyjny”, co doprowadziło do pominięcia w zaskarżonej decyzji przychodów powoda i w rezultacie do nieprawidłowego ustalenia korekty rocznej kosztów osieroconych. W ocenie powoda „rynek konkurencyjny” to cały rynek, na którym wytwórcy sprzedają produkowaną przez nich energię elektryczną po rozwiązaniu umów długoterminowych, czyli cały rynek wytwarzania energii elektrycznej, niezależnie od tego czy sprzedaż takiej energii jest dokonywana w ramach grupy kapitałowej czy na zewnątrz grupy. Jednocześnie powód wskazywał, że art. 27 ust. 4 oraz art. 2 pkt 12 ustawy KDT nie dają podstawy do ingerencji przez Prezesa URE w wydatki wytwórcy, ponieważ brak jest ograniczenia przez ustawodawcę wydatków i kosztów tylko do tych, które zostały poniesione w związku ze sprzedażą na rynku konkurencyjnym.

Powód w uzasadnieniu odwołania kontestował też ustalenie przez Prezesa URE ceny energii na rynku konkurencyjnym w oparciu o średnie ceny z kontraktów podobnych, wskazując, że poza brakiem podstaw prawnych do uwzględniania innej ceny niż rzeczywista przy obliczaniu kosztów osieroconych, dobór kontraktów podobnych nie wskazuje, aby były one reprezentatywne dla całego rynku energii elektrycznej a przed wszystkim nie są podobne do kontraktu powoda z (...) S.A. Podobne zarzuty czynił powód dokonanej przez Prezesa URE korekcie wyniku finansowego Elektrowni (...), której wyliczony w sposób sztuczny wynik finansowy posłużył Prezesowi URE do dokonania korekty kosztów osieroconych powoda ze względu na udział powoda w grupie kapitałowej. W odniesieniu do dokonanej przez Prezesa URE korekty kosztów osieroconych powoda o część wyniku finansowego Elektrociepłowni (...)- powód kwestionował także co do zasady możliwość takiej korekty z uwagi na skład grupy kapitałowej, w ramach której powinno dojść do takiej korekty. Powód wskazywał, że taka korekta jest możliwa jedynie w odniesieniu do wyniku finansowego grupy kapitałowej na którą wskazywał załącznik nr 7 ustawy KDT a nie grupy kapitałowej do której wytwórca aktualnie należy. W konsekwencji powód stał na stanowisku, że korekta o wynik finansowy Elektrowni (...) jest możliwa jedynie w odniesieniu do podmiotów wchodzących w skład grupy (...) do której załącznik nr (...) tę elektrownię zaliczał, powód zaś do tej grupy kapitałowej nie należał.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o oddalenie odwołania.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł, że prawidłowo zinterpretował pojęcia użyte w ustawie i zastosował je do badanej w postępowaniu administracyjnym sytuacji. W ocenie pozwanego prawidłowo określił on pojęcie „rynku konkurencyjnego”, na którym powód osiągnął przychody ze sprzedaży wytworzonej energii elektrycznej, rezerw mocy i usług systemowych. W ocenie pozwanego rynek konkurencyjny to rynek, na którym istnieją konkurencja a konkurencja pomiędzy nimi jest konkurencją skuteczną, tzn. taką, która pozwala stwierdzić, że uzyskiwane są w wystarczającym stopniu korzyści związane z konkurencją między przedsiębiorstwami. Zawieranie transakcji na

rynku konkurencyjnym powinna charakteryzować samodzielność decyzyjna przedsiębiorców, którzy są ich stroną, w zakresie warunków tych kontraktów. W ocenie powoda, pomiędzy przedsiębiorstwami należącymi do grupy (...) brak mechanizmów rynku konkurencyjnego w procesie sprzedaży energii elektrycznej – w tym, sprzedaży energii elektrycznej dokonywanej przez powoda do przedsiębiorstw obrotu. Zdaniem Prezesa URE powyższe świadczy o tym, że powód na rynku sprzedaży energii elektrycznej nie działa jako samodzielny podmiot a transakcje zawierane z podmiotami należącymi do grupy kapitałowej, nie zostały zawarte na rynku konkurencyjnym.

Pozwany nie zgadza się ze stanowiskiem powoda jakoby rynkiem konkurencyjnym w rozumieniu ustawy o rozwiązaniu KDT był cały rynek, na którym wytwórcy sprzedają produkowaną przez nich energię elektryczną po rozwiązaniu umów długoterminowych, czyli cały rynek wytwarzania energii elektrycznej, niezależnie od tego czy sprzedaż takiej energii jest dokonywana w ramach grupy kapitałowej czy na zewnątrz tej grupy. Zdaniem pozwanego interpretacja pojęcia „rynek konkurencyjny” zaproponowana przez powoda może prowadzić jedynie do skutku, w którym nie relacje na konkurencyjnym rynku energii będą kształtować wysokość pomocy publicznej, ale swobodne decyzje cenowe podejmowane w ramach grupy kapitałowej.

Pozwany stanął na stanowisku, że nieprawidłowe jest podejście powoda, iż zgodnie z art. 32 ustawy o rozwiązaniu KDT nie jest możliwe korygowanie w dół ujemnych korekt rocznych kosztów osieroconych, o których mowa w art. 30 tej ustawy. Zdaniem powoda wyliczenie korekty kosztów osieroconych na poziomie „0 zł” oznacza, iż wytwórca pobrał w danym roku zaliczkę na poczet kosztów osieroconych, która równa jest kwotowo kosztom osieroconym należnym mu w danym roku (a korekta ujemna oznacza konieczność zwrotu zaliczki w części, w której przewyższa ona należne koszty osierocone), natomiast korygowanie dodatnich korekt w oparciu o art 32 ustawy o rozwiązywaniu KDT tylko do poziomu „0” oznaczałoby każdorazowo (niezależnie od stanu faktycznego) uznanie zaliczek pobranych przez wytwórców należących do grup kapitałowych za zaliczki o należytej wysokości, nawet wówczas gdy wytwórca pobrał zaliczki w kwocie zbyt wysokiej, a tym samym uzyskał nienależną pomoc publiczną.

Strony podtrzymały swoje stanowiska do końca procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A – będący następcą prawnym (...) sp. z.o.o. w L. - jest przedsiębiorstwem energetycznym prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie, przede wszystkim, wytwarzania energii elektrycznej oraz wytwarzania ciepła. Powód wchodzi w skład grupy (...) S.A.

Powód był stroną długoterminowej umowy na dostawę mocy i energii elektrycznej zawartej ze spółką (...) Spółka Akcyjna. Wskutek przedterminowego rozwiązania powyższej umowy spółka nabyła uprawnienie do rekompensat na pokrycie tak zwanych kosztów osieroconych na zasadach przewidzianych w ustawie z dnia 29 czerwca 2007 roku o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej (Dz. U Nr 130, poz. 905 ze zmianami).

Na podstawie art. 24 ust. 3 powołanej wyżej ustawy powód dokonał wyboru sposobu korekty rocznej kosztów osieroconych za 2009 rok, zgodnego z art. 30 ust. 1 tej ustawy. W związku z powyższym w roku 2009 powód otrzymał zaliczkę na poczet kosztów osieroconych w kwocie 141.971.759 zł.

W 2009 r. powód sprzedawał energię elektryczną (...) S.A. w ramach umowy ramowej, w której cenę transakcyjną na 2009 r. ustalano trzykrotnie, tj. 16 grudnia 2008 r., 12 stycznia 2009 r. oraz 13 marca 2009 r. Wytwórca w oparciu o powyższy kontrakt sprzedał 1.042.166 MWh w 2009 r. po średniej cenie 183,72 zł/MWh uzyskując za sprzedaż energii elektrycznej z tytułu tego kontraktu (...) zł. Kontrakt powoda z (...) S.A. obejmował prawie całą jego roczną produkcję, gdyż ze sprzedaży energii do podmiotów spoza grupy (...) uzyskał jedynie kwotę (...) zł,

Przedsiębiorstwa energetyczne należące do grupy (...) sprzedawały w 2009 r. energię elektryczną podmiotom niepowiązanym z nimi kapitałowo po średniej cenie 189,37 zł/MWh.

W dniu 30 lipca 2010 r. Prezes URE wydał decyzję znak(...), w której ustalił dla roku 2009 dla (...) sp. z o.o. w L.. wysokość korekty rocznej kosztów osieroconych, na poziomie minus 54.89.894 zł., oraz wysokość środków wraz z odsetkami, jaką (...) S.A. jest obowiązana zwrócić (...) S.A. w kwocie 61.416.598 zł.

Od powyższej decyzji odwołanie – którego rozpoznanie jest przedmiotem niniejszego postępowania - złożył powód.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody zgromadzone w postępowaniu administracyjnym oraz sądowym. Stan faktyczny ustalony powyżej był bezsporny między stronami. W szczególności bezsporne było, bo przyznane przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, że jeżeli do wyliczenia wysokości kosztów osieroconych według przyjętego przez organ wzoru z art. 30 ust 1 ustawy KDT uwzględnić sprzedaż realizowaną wewnątrz grupy to korekta roczna z art. 30 ust 1 wyniosłaby 5.333.601 zł. a więc kwotę wyższą nawet niż obliczył powód (tabela k.332, różnica stanowi kwotę 11 zł i wynika z zaniżenia przez powoda wartości wypłaconej na jego rzecz zaliczki).

Sąd oddalił wnioski dowodowe o przesłuchanie świadka: A. P., ponieważ uznał, że dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie mają znaczenia zeznania tego świadka, ponieważ założenia i metodologia kalkulacji kosztów osieroconych w procesie legislacyjnym nie ma żadnego znaczenia wobec treści ostatecznie uchwalonej ustawy, która zdaniem Sądu nie wymaga takiej wykładni, w szczególności Sąd jest zdania, że jest jasna i jednoznaczna; świadka M. P. uznając, że jego zeznania są nieprzydatne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ponieważ stosowane przez powoda ceny mają charakter cen umownych, sposób ich kalkulacji stanowi zatem wyłącznie wewnętrzne wyliczenie jednej ze stron takiej umowy; M. Z. i J. P. gdyż zdaniem Sądu metodologia sporządzania dokumentu nie ma znaczenia, skoro prawidłowość tego wyliczenia przy uwzględnieniu przyjętych danych co do zasady nie była sporna; M. K., gdyż pozwany Prezes URE nie udowodnił okoliczności, których zeznaniami tego świadka powód chciał obalić a zatem dowód był przedwczesny. Ponadto Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie stron, gdyż zdaniem Sądu dowód ten w okolicznościach niniejszej sprawy również był zbędny dla rozstrzygnięcia.

Sąd zważył co następuje:

Zasadniczo w ustawie z dnia 29 czerwca 2007 r. o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej została uregulowana kwestia szeroko pojętej pomocy państwa, wymienionym w niej podmiotom, które w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii nie mogą odzyskać z uzyskiwanych na wolnym rynku przychodów- nakładów poniesionych do 1 maja 2004r na majątek związany z wytwarzaniem energii. Ten deficyt został przez ustawodawcę określony mianem kosztów osieroconych zdefiniowanych w art. 2 pkt 12 KDT jako wydatki wytwórcy niepokryte przychodami uzyskanymi ze sprzedaży wytworzonej energii elektrycznej, rezerwy mocy i usług systemowych na rynku konkurencyjnym po przedterminowym rozwiązaniu umowy długoterminowej, wynikające z nakładów poniesionych przez tego wytwórcę do dnia 1 maja 2004 r. na majątek związany z wytwarzaniem energii elektrycznej. Wysokość kosztów osieroconych wytwórcy oblicza się wg wzoru zawartego w art. 27 ustawy KDT, natomiast wysokość rocznej korekty tychże kosztów stosownie do modelu rozliczenia wybranego przez wytwórcę, zgodnie z przyznanym mu uprawnieniem w art. 24 ust. 3, tj. wg wzoru zawartego w art. 30 ust. 1 lub 2 ustawy.

Ustawa zatem przyjmuje, iż wytwórcy ponieśli określone wydatki inwestycyjne (wg stanu na koniec 2004 r.), które zwróciłyby się im, gdyby kontrakty długoterminowe nie zostały rozwiązane. Ratio legis z kolei tego ostatniego posunięcia jest "uwolnienie" rynku energii - w dalszej perspektywie-dla dobra konsumentów. W związku z tym celem ustawy KDT jest zapewnienie pomocy państwa przy zwrocie tychże kosztów, w wysokości w jakiej nie zostały pokryte wynikiem finansowym danego podmiotu osiągniętym na rynku konkurencyjnym, i w wysokości pomniejszonej o wartość aktywów danego wytwórcy po zakończeniu okresu korygowania i wysokość dotacji i umorzeń związanych z majątkiem służącym do wytwarzania energii elektrycznej objętym umowami długoterminowymi.

Bezspornym jest w sprawie, że Prezes URE dokonał wyliczenia wysokości kosztów osieroconych w oparciu o wzór:

Sporne były natomiast wartości, jakie należało przypisać do poszczególnych symboli, co skutkowało odmiennym wynikiem końcowym korekty.

Kontrowersyjna w pierwszym rzędzie między stronami jest wartość $\Delta W_{dk}(i-1)$, która stanowi różnicę między rzeczywistą wartością wyniku finansowego netto z działalności operacyjnej wytwórcy, skorygowanego o amortyzację, o którym mowa w art. 27 ust. 3, w roku "i-1" a prognozowaną wartością tego wyniku dla roku 2009. W istocie jednak sporne było obliczenie wartości wyniku finansowego netto z działalności operacyjnej, gdyż według Prezesa URE wynik za 2009r zamykał się kwotą – (...)zł zaś według powoda to kwota – (...) zł stanowiła jego wynik finansowy. Różnica w wyliczeniu tych kwot wynikała z innego wyliczenia przychodu ze sprzedaży energii elektrycznej, rezerw mocy i usług systemowych, gdyż pozwany uznawał, że możliwe jest wzięcie pod uwagę jedynie przychodów uzyskanych z transakcji uzyskanych na rynku konkurencyjnym a więc z pominięciem transakcji wewnątrz grupy kapitałowej, zaś powód był zdania przeciwnego i uznawał, że do wyliczenia tej kwoty winny być brane pod uwagę faktycznie zrealizowane przez powoda transakcje, w tym przypadku dokonane niemal wyłącznie z podmiotami z grupy kapitałowej.

Dokonując analizy stanu prawnego i faktycznego niniejszej sprawy Sąd uznał, że dokonana przez Prezesa URE korekta kosztów osieroconych w tym zakresie jest błędna.

W pierwszej kolejności warto podjąć próbę projekcji, która akceptowałaby stanowisko pozwanego Prezesa URE, uznającego że transakcje sprzedaży energii dokonywane pomiędzy podmiotami działającymi w tej samej grupie kapitałowej nie są transakcjami wolnokonkurencyjnymi, gdyż liczy się w nich głównie interes całej grupy a więc niektóre decyzje gospodarcze nie muszą być podejmowane z uwzględnieniem zasad konkurencji, szczególnie walki o odbiorców a więc to nie tylko zwykłe mechanizmy rynkowe decydują o kształcie poszczególnych kontraktów. Przy takim jednak założeniu należałoby przyjąć, że ustawodawca z góry założył, że sprzedaż dokonywana w ramach grupy kapitałowej nie jest sprzedażą konkurencyjną, dlatego wprowadził do ustawy KDT mechanizmy dalszego korygowania kosztów osieroconych wyliczonych zasadniczo dla rynku konkurencyjnego, przewidując specjalnie dla przedsiębiorców wchodzących w skład grupy kapitałowej szczególny tryb korekty (art. 32) czy też inne mechanizmy, które mogą korygować dodatkowo wysokość kosztów osieroconych, w sytuacji gdy wielkości brane pod uwagę przy ustaleniu kosztów osieroconych odbiegały znacząco bądź od dotychczasowych parametrów sprzedaży lub kosztów bądź od danych rynkowych (art. 37 ustawy).

Zdaniem Sądu po dokonaniu tych dalszych korekt, uwzględniających zaburzenia konkurencji w odniesieniu do podmiotów należących do tej samej grupy kapitałowej – ostatecznie wyliczone koszty osierocone danego podmiotu odpowiadałyby definicji zawartej w art. 2 pkt 12 ustawy, tj można by o nich mówić, że są to wydatki wytwórcy niepokryte przychodami uzyskanymi ze sprzedaży na rynku konkurencyjnym, gdyż właśnie te korekty zmierzały do urzeczywistnienia zasad konkurencji w mechanizmie określania ostatecznej kwoty kosztów osieroconych (urealnienia ich w związku z ewentualnymi aberracjami powstałymi na skutek braku konkurencyjności). Należy však pamiętać, że definicja ustawowa kosztów osieroconych odnosi się do tych faktycznie niepokrytych wydatków wytwórcy, które zgodnie z mechanizmami zawartymi w ustawie obowiązany jest ostatecznie ustalić Prezes URE, a więc także z uwzględnieniem mechanizmów, o których mowa w art. 32 i 37 ustawy.

Niezależnie od powyższego zasymulowanego sposobu rozumowania, stanowisko Prezesa URE wyrażone w decyzji nie może być uznane za prawidłowe. W szczególności przy przyjęciu odmiennej koncepcji tj. przyjęciu, że ustawa odwołuje się do rynku konkurencyjnego rozumianego jako przeciwieństwo transakcji wewnątrz grupy kapitałowej, należy stwierdzić, że nie jest prawidłowe przyjęcie a priori, że kontrakty zrealizowane przez powoda w ramach grupy kapitałowej nie są transakcjami zrealizowanymi na rynku konkurencyjnym i w związku z tym nie jest prawidłowe wykreowanie przez Prezesa URE sztucznej wartości przychodów spółki będących pochodną przychodów całej grupy kapitałowej, gdyż nie stanowi ta wartość rzeczywistego przychodu powoda.

Przyjęcie wykładni dokonanej przez Prezesa URE, że przepisy ustawy KDT odnoszą się tylko do przychodów uzyskanych na rynku komercyjnym tzn z pominięciem przychodów uzyskiwanych w ramach kontraktów zawieranych z podmiotami tej samej grupy kapitałowej, rodzi zasadnicze pytanie: w jaki sposób ustawodawca określa organowi

regulacyjnemu jak ustalić rzeczywistą wartość wyniku finansowego, w szczególności jak wyliczyć przychody ze sprzedaży (Dj) o jakich mowa w art. 27 ust 4 ustawy KDT? Czy można w ustawie odnaleźć przepisy, które pozwalają na dokonanie analizy porównawczej czy też odwołanie się do jakichś innych reguł obliczania takich dochodów? Otóż zdaniem Sądu brak jest w ustawie takich regulacji a należy przyjąć, że relatywizowanie rzeczywistych danych pochodzących z ksiąg rachunkowych winno się odbywać w oparciu o z góry znane zainteresowanym reguły wskazane przez ustawodawcę. Takich reguł wymaga się w demokratycznym państwie prawa, a skoro ich brak to należy przyjąć, że taka dowolna korekta nie powinna mieć miejsca. Warto w tym miejscu odwołać się tytułem przykładu do innych regulacji, które stosuje się w sytuacjach, gdy pewne dane podlegają korekcie, a które to przepisy jednoznacznie wskazują, że ustawodawca przyzwolenie dla takich mechanizmów dopuszcza, lecz wówczas bardzo precyzyjnie określa zasady korekty czy też ustala mechanizmy szacowania. Takie mechanizmy ustawodawca przewidział np. na gruncie prawa telekomunikacyjnego, gdzie w art. 40 ust 4 wskazuje kierunek korekty kosztów świadczenia usługi, czy w odniesieniu do szacowania wartości nieruchomości w rozporządzeniu w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego, gdzie szczegółowo określa rodzaje metod i technik wyceny nieruchomości oraz sposoby określania wartości nieruchomości przy zastosowaniu poszczególnych podejść, metod i technik wyceny. Podobnie w ustawie KDT znajdują się szczegółowe rozwiązania, które pozwalają na dokonywanie korekt uzyskanych wyników obliczeń jak np. te z art. 32 czy art. 37 ustawy. Jednak żadne z nich nie odnoszą się do korekty wyniku finansowego spółki ze względu na zrealizowanie go w ramach kontraktów wewnątrz grupy kapitałowej.

Analizując rozwiązania ustawy KDT nie można więc odnaleźć podobnych reguł, które zezwalałyby na przyjęcie innej wartości wyniku finansowego niż wynik rzeczywisty, lub które wskazywałyby przy użyciu jakich metod ten wynik weryfikować. Należy więc przyjąć, że nie było wolą ustawodawcy poddanie korekcie wyniku finansowego podmiotu należącego do grupy kapitałowej a dokonana przez Prezesa URE korekta tego wyniku stanowi wyraz bezpodstawnego działania, które doprowadziło do ustalenia poziomu kosztów osieroconych wytwórcy w oderwaniu od rzeczywistości uzyskanych przez tego wytwórcę przychodów i poniesionych przez niego kosztów.

Zatem również przyjęcie przez pozwanego, że ceny sprzedaży energii grupy porównawczej mogą stanowić podstawę do kwestionowania wyniku finansowego powoda nie znajduje uzasadnienia na gruncie ustawy KDT, gdyż zabiegi te pozwalają na ustalenie jedynie hipotetycznych przychodów powoda, innych niż rzeczywiste do czego jednak ustawodawca nie dał w ustawie zgody.

Niezależnie od powyższego należy zgodzić się z powodem, że Prezes URE nie przedstawił dowodów braku samodzielności powoda przy zawieraniu kontraktów w ramach grupy kapitałowej. Okoliczność ta objęta jest jedynie domniemaniem pozwanego wynikającym z faktu powiązania kapitałowego, sprzedaży w ramach umowy ramowej, w której cenę transakcyjną ustalano trzykrotnie: 16 grudnia 2008 r., 12 stycznia i 13 marca 2009 r., łącznie 1.042.166 MWh po średniej cenie 183,72 zł/MWh, a także ustaleniu, że w analogicznym okresie w dwunastu porównywalnych kontraktach zawieranych przez inne podmioty, ceny zawierały się w przedziale 188-236 zł/MWh. Powyższe nie dowodzi jednak, że powód sprzedając energię elektryczną wewnątrz grupy kapitałowej robił to z pominięciem reguł rynkowych.

W szczególności na taką okoliczność nie wskazuje porozumienia wytwórcy z pozostałymi spółkami grupy (...) w tym i z (...) S.A., gdyż nie wynikało z porozumienia, aby powód był zobowiązany do sprzedaży energii elektrycznej do (...) i to w dodatku po narzuconych mu cenach.

Podobnie zastosowana przez pozwanego metodologia oceny konkurencyjności przychodów powoda na podstawie średniej ceny kontraktów podobnych 29 podmiotów wybranych przez Prezesa URE do porównania nie jest dowodem na brak tej samodzielności. Pierwszorzędne znaczenie w tym kontekście ma zdaniem Sądu fakt, że rzeczywista różnica cen powoda i przyjętych przez Prezesa URE do porównania cen z rynku konkurencyjnego, jest nieznaczna. Skoro bowiem rzeczywista cena po jakiej powód zbywał energię podmiotowi z grupy (...) to 183,72 zł a przedział cen z rynku konkurencyjnego, który posłużył do wyliczenia średniej ceny na poziomie 200,82 zł to 188-236 zł, to okazuje się że ta różnica jest tak niewielka, że nie usprawiedliwia ona tezy o jej zaniżeniu ze względu na sprzedaż w ramach grupy

kapitałowej, tym bardziej jeśli się weźmie pod uwagę, że powód w ramach kontraktu z (...) zbywał zasadniczo cały wolumen wytworzonej przez siebie energii, co znacznie obniżało koszty operacyjne.

Co do wadliwego odwołania się przez Prezesa URE do kontraktów podobnych, to także zdaniem Sądu wydaje się być słuszny argument powoda, że nie był prawidłowy dobór kontraktów podobnych skoro dotyczył bardzo niewielkiego wolumenu energii będącego przedmiotem wszystkich kontraktów podobnych w odniesieniu do całego wolumenu energii elektrycznej wytworzonego w 2009r. Ważkim argumentem przeciwko temu doborowi jest też fakt, że do grupy porównawczej zostały uwzględnione jedynie kontrakty zrealizowane poza grupami kapitałowymi, co jeśli się weźmie pod uwagę fakt, że udział energii sprzedanej w ramach czterech grup kapitałowych działających na rynku polskim wyniósł 58% całego wolumenu energii sprzedanej w 2009, jasnym staje się, że uzyskany wynik obliczeń średniej ceny nie może być miarodajny dla oceny nierynkowości ceny powoda.

Ponadto stosowanie metody porównawczej w odniesieniu do stosowania cen wymaga wykazania porównywalności warunków rynkowych, w których zawierane były poszczególne transakcje, a także porównywalność kosztów obydwu stron zawieranych umów. Pozwany w tym zakresie nie przedstawił żadnych ustaleń, zaś argument powoda, że wielkość jego kontraktu znacząco odbiegała ze względu na objęty nim wolumen od kontraktów porównywanych wydaje się mieć w tym kontekście zasadnicze znaczenie. Wszak powszechnie wiadomym jest, że wielkość sprzedaży niepomernie wpływa na cenę transakcji znacząco ją obniżając (przykładowo, zakupy hurtowe, niższe ceny zakupu uzyskiwane przez sieciowe sklepy wielkopowierzchniowe ze względu na znaczne wielkości dokonywanych zakupów poszczególnych asortymentów, czy idea zakupów grupowych przez Internet typu G., gdzie dzięki efektowi skali cena produktu jest niższa niż podczas zakupu indywidualnego). Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że ceny właśnie z owych 29 wybranych przez pozwanego kontraktów są miarodajnym wskaźnikiem cen rynkowych.

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, że przedstawione przez pozwanego twierdzenia nie dają podstaw do wyprowadzenia wniosku, że w przedmiotowym okresie powód mógł osiągać inne ceny, lecz tego nie robił, z uwagi na fakt sprzedaży energii wewnątrz grupy kapitałowej.

Natomiast analiza obniżek ceny (od 202,23 zł do 178,68 zł) w 2009r w kontraktach zawieranych w ramach grupy wskazuje, że były one ekonomicznie i obiektywnie uzasadnione, zarówno dostosowywaniem ceny do cen wskazywanych przez Prezesa URE w komunikatach w sprawie uzasadnionej kalkulacji taryf dla energii, czy wejściem w życie nowych regulacji dotyczących podatku akcyzowego przenoszących ten podatek na ostatniego sprzedawcę odbiorcy końcowemu. W szczególności wydaje się być kuriozalnym stawianie zarzutu powodowi, że jego średnia cena sprzedaży wynosząca 183,72 zł nie jest ceną rynkową (bo nie została uzyskana na rynku konkurencyjnym) podczas gdy Prezes UKE oczekiwał od producentów (czemu dawał wyraz w publikowanych komunikatach), że cena sprzedaży energii przez wytwórcę w 2009r nie będzie wyższa niż 165 zł.

W tym zakresie warto odwołać się do poglądu Sądu Apelacyjnego w Warszawie wyrażonego w uzasadnieniu wyroku VI ACa 1022/09 w którym Sąd ten uznał, że „nie jest zasadne stanowisko Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, który a priori przyjął brak konkurencyjności rynku grupy kapitałowej, bez analizy mechanizmów regulujących politykę cenową panującą wewnątrz grupy. Nie jest słuszne powoływanie się przez pozwanego na „Model obrotu energią elektryczną obowiązujący w (...) Grupie (...) w 2008 roku. Dokumentacja transakcji zawieranych z podmiotami powiązаныmi” jako dowód na brak reguł wolnego rynku przy ustalaniu cen w ramach grupy kapitałowej. Dokument ten nie zawiera sformułowań ograniczających swobodę w ustalaniu cen przez podmioty należące do grupy, które byłyby dla nich wiążące” Sąd w składzie niniejszym podziela wyrażone wyżej stanowisko Sądu Apelacyjnego i także w modelu obrotu energią elektryczną obowiązującym w grupie (...) w 2009 i umowie ramowej pomiędzy wytwórcą a (...) która obowiązywała w 2009r nie dostrzega braku samodzielności powoda lub braku możliwości swobodnego wyboru przez niego nabywcy energii w 2009r

W konsekwencji powyższych ustaleń, należy przyjąć za odwołującym się, że przepisy art. 30 ust 1 w z art. 27 ust 4 nie dają podstaw do brania pod uwagę innych danych niż określone w ustawie, w szczególności ustalania przychodu ze sprzedaży energii elektrycznej, rezerw mocy i usług systemowych innego niż rzeczywisty, gdyż korekta z uwagi na

przynależność do grupy kapitałowej nie została przewidziana przez ustawodawcę na tym etapie wyliczania kosztów osieroconych.

W związku powyższym należało uznać, że przychody ze sprzedaży energii elektrycznej, rezerw mocy i usług systemowych na rynku konkurencyjnym osiągnięte przez powoda w 2009 oraz w konsekwencji także rzeczywista wartość wyniku finansowego netto z działalności operacyjnej skorygowanego o amortyzację, ustalone został przez Prezesa URE w sposób błędny. Strony były zgodne co do tego, że o ile przyjąć, że do obliczenia przychodu powoda należy uwzględnić przychód osiągnięty z transakcji sprzedaży w ramach grupy kapitałowej a więc przyjąć faktyczny przychód powoda to faktyczny wynik finansowy powoda wyniósłby (-) (...) zł zaś wysokość korekty rocznej kosztów osieroconych przyjęłaby wynik dodatni równy kwocie (...) zł. Wprawdzie pozwany wskazywał, że kwota ta winna być o 11 zł wyższa, co byłoby korzystniejsze dla powoda, jednak Sąd będąc związany żądaniem pozwu przyjął jako właściwą wartość korekty rocznej kosztów osieroconych powoda kwotę niższą wskazywana przez powoda. Wobec bezsprzeczności tej kwoty między stronami Sąd uznał, że jest to faktyczna wartość korekty jaka powinna być ustalona w oparciu o przepis art. 30 ustawy KDT dla powoda dla roku 2009.

W związku z otrzymaniem dodatniej korekty kosztów osieroconych dla powoda Prezes URE uznał, że zachodzi konieczność dalszej korekty tej kwoty z uwagi na treść art. 32 ustawy KDT, który odnosi się do sytuacji wytwórców będących w grupie kapitałowej. Na tle tej regulacji sporne było między stronami do jakiej grupy kapitałowej odwołuje się ten przepis, czy do grupy kapitałowej do której powód aktualnie należy, czy do grupy kapitałowej do której należał w dacie rozwiązania kontraktu długoterminowego.

Pozwany był zdania, że po pierwsze korekta winna odnosić się do kosztów wytwórców z grupy kapitałowej do której należy wytwórca aktualnie oraz że brak jest jakichkolwiek granic tej korekty.

Powód stał natomiast na stanowisku, że o grupie kapitałowej, o której wynik ma być dokonana korekta, zdecydował ustawodawca odwołując się w tym zakresie do grupy kapitałowej oznaczonej w załączniku nr 7, co dla powoda oznacza, że korekta w odniesieniu do niego nie może być dokonana, gdyż ustawodawca przewidział dwie grup kapitałowe w ramach których może być dokonywana korekta tj grupę (...) S.A. w skład której wchodzi Elektrownie: O., T. i B. oraz grupa (...) S.A. Powód do tych grup nie należał, zaś w odniesieniu do grupy (...) ustawodawca nie przewidział korekty. Odnośnie do granicy korekty w oparciu o ten przepis powód opowiadał się za wykładnią, która nie pozwala na korektę do wielkości mniejszej niż zero. Stanowisko powoda w tym zakresie było podyktowane tym, że skoro przepis art. 32 zakazuje korygowania „w dół” ujemnych korekt rocznych kosztów osieroconych, to także zakazane jest dokonywanie korekty na plusie, poniżej wartości „0”.

W myśl powołanego przepisu art. 32 ustawy KDT w przypadkach, gdy wytwórca, który zawarł umowę rozwiązującą wchodzi w skład grupy kapitałowej, w kalkulacji kosztów osieroconych uwzględnia się wielkości oznaczone symbolami (...), (...), (...) i P, o których mowa w art. 27 ust. 1, w odniesieniu do każdego wytwórcy oraz podmiotu wchodzącego w skład grupy kapitałowej i wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w jednostkach wytwórczych wymienionych w załączniku nr 7 do ustawy. Z paragrafu 2 powyższego przepisu wynika, że wysokość korekt, o których mowa w art. 30 ust. 1 i 2 oraz art. 31 ust. 1, koryguje się w przypadku, gdy: 1) wynik prognozowany i rzeczywisty był dodatni - o dodatnią różnicę pomiędzy wynikiem rzeczywistym a prognozowanym $\Delta W.(i-1)$, o którym mowa w art. 30 ust. 1, podmiotu wchodzącego w skład grupy kapitałowej i wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; 2) wynik prognozowany był ujemny, a wynik rzeczywisty dodatni - o rzeczywisty wynik finansowy na działalności operacyjnej podmiotu wchodzącego w skład grupy kapitałowej i wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozstrzygając kwestię prawidłowości korekty dokonanej w oparciu o przepis art. 32 ustawy KDT, Sąd stanął na stanowisku, że istotnie przepis ten daje możliwość korekty jedynie o wyniki wytwórcy wchodzącego w skład tej samej grupy kapitałowej co powód, oznaczonej w załączniku nr 7, tj. że korekta ta może odnosić się jedynie do dochodów tych podmiotów, które były w grupie kapitałowej z wytwórcą w dacie wejścia w życie ustawy KDT. Wynika to z faktu,

że przepis art. 32 ustawy KDT odwołuje się wprost do załącznika numer(...)do ustawy. Tymczasem jak wynika z treści załącznika numer(...) dla potrzeb korygowania korekty rocznej na podstawie ustawy KDT, grupy kapitałowej nie tworzy (...), a tylko do tej grupy kapitałowej powód należy. W szczególności powód nie należał także do grup kapitałowych o których mowa w tym załączniku tj grupy (...).

Zgodzić się należy z Prezesem URE, że zamiarem ustawodawcy było by wytwórcy korzystali ze wsparcia innych podmiotów będących w grupie kapitałowej i uczestniczących w rozliczeniu kosztów osieroconych przed skorzystaniem z pomocy publicznej jaką przewiduje ustawa KDT, niemniej jednak ustawodawca, w treści przepisu art. 32 w ust 1 ustawy KDT, wyraźnie wskazał, że wsparcie to jest możliwe w ramach grup kapitałowych przewidzianych w załączniku nr(...). Zatem grupa (...) nie stanowi grupy kapitałowej w rozumieniu art. 32 w związku z treścią załącznika nr(...), a Prezes URE nie był uprawniony do korekty kosztów osieroconych powoda o wynik finansowy innego podmiotu z tej grupy. Skoro więc powód nie należał do żadnej grupy kapitałowej o której mowa w zał(...)to korekta w stosunku do niego w oparciu o przepis art. 32 ustawy KDT nie była uprawniona.

W konsekwencji należało przyjąć, że wynik finansowy Elektrowni (...) nie mógł korygować wartości korekty rocznej kosztów osieroconych powoda.

Podobne stanowisko wyraził Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku w sprawie VI ACa 995/12 uzasadniając swój pogląd dodatkowo faktem, że „różnicowanie przynależności do grup kapitałowych skutkowało przyjęciem różnych dla powódki i elektrowni (...) między innymi okresów korygowania.” Dalej Sąd ten dowodził, że „ustawa KDT nie przewiduje możliwości wzajemnego korygowania korekty rocznej w przypadku podmiotów, których okresy korygowania kończą się w różnych latach (art. 2 ust. 6 ustawy KDT).”

W konsekwencji należy stwierdzić, że pozwany naruszył art. 30 ust. 1 ustawy KDT i błędnie interpretował art. 32 ustawy o rozwiązaniu KDT, a w konsekwencji obliczył wielkość korekty rocznej kosztów osieroconych powoda niezgodnie z wzorami matematycznymi zawartymi w art 30 ust 1 ustawy KDT .

W związku z powyższym, na skutek błędnego wyliczenia przez Prezesa URE korekty rocznej kosztów osieroconych doszło do naliczenia odsetek z art. 35 ustawy mimo braku podstaw do ich naliczenia, skoro wyliczona w oparciu o art. 30 ust 1 i art. 32 ustawy kwota korekty rocznej jest dodatnia.

W decyzji Prezes URE zastosował wobec powoda także sankcję przewidzianą w art. 37 ustawy KDT, uznając po analizie kryteriów określonych w tym artykule, że odchylenie średniej ceny sprzedawanej przez powoda w 2008r energii elektrycznej przekroczyło dopuszczalne tym przepisem 5% i było spowodowane okolicznościami, na które powód miał wpływ.

Powołany wyżej przepis art. 37 ust 1 pkt 3 ustawy KDT stanowi, że w przypadku, gdy średnia cena sprzedawanej energii elektrycznej przez wytwórcę w danym roku kalendarzowym jest niższa o ponad 5 % od średniej ceny rynkowej liczonej dla przedsiębiorstw energetycznych wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o zbliżonych parametrach technicznych wytwarzania energii, w tym samym roku kalendarzowym Prezes URE występuje do tego wytwórcy o przedstawienie pisemnych wyjaśnień w tym zakresie.

Jeżeli Prezes URE na podstawie pisemnych wyjaśnień przedstawionych przez wytwórcę stwierdzi, że różnica, o której mowa wyżej, nie była spowodowana okolicznościami, za które wytwórca nie ponosi odpowiedzialności, niezwłocznie zawiadamia o tym pisemnie wytwórcę, a w najbliższej korekcie, o której mowa w art. 30 ust. 1, jeżeli jej wartość jest:

- 1) dodatnia - pomniejsza należną kwotę tej korekty, albo
- 2) ujemna lub równa zero - powiększa należną kwotę tej korekty

- o kwotę do 25 % kwoty kosztów osieroconych określonych w załączniku nr(...) do ustawy dla roku, którego dotyczyły różnice, o których mowa w ust. 1, uwzględniając stopień zaniżenia wartości wyniku finansowego netto z działalności operacyjnej, o którym mowa w art. 27 ust. 3, oraz rodzaj i wielkość ujemnych następstw dla tego wytwórcy.

W sprawie niniejszej Prezes URE na podstawie analizy cen energii wybranej grupy przedsiębiorstw o zbliżonych parametrach technicznych wytwarzania energii elektrycznej ustalił, że średnia cena rynkowa w 2008r wynosiła 148,55 zł, podczas gdy średnia cena powoda wynosiła 139,21 zł, co oznacza różnicę na poziomie 6,29 %, przy czym zdaniem Prezesa odchylenie nie było spowodowane okolicznościami, za które powód nie ponosi odpowiedzialność.

Zarzuty powoda w odniesieniu do tej części korekty kosztów osieroconych odnosiły się w pierwszym rzędzie do niewłaściwego doboru grupy przedsiębiorstw o zbliżonych do powoda parametrach technicznych, co dało zdaniem odwołującego się nieprawdziwą wartość średniej ceny rynkowej sprzedaży.

Prezes URE dokonując doboru przedsiębiorstw o zbliżonych parametrach technicznych wykorzystał model opracowany na jego zlecenie przez Instytut (...). Podstawowymi kryteriami wyłonienia przedsiębiorstw do porównania była wielkość potencjału technicznego, jego struktura oraz stan wyposażenia w układy technologiczne. Struktura technologiczna uwzględniała zdaniem Prezesa URE:

-strukturę organizacyjną przedsiębiorstwa: przedsiębiorstwa jedna lub wieloobiektowe;

-strukturę technologiczną: wytwarzanie energii elektrycznej lub wytwarzanie energii elektrycznej i ciepła

-strukturę paliwową: węgiel kamienny, węgiel brunatny, gaz ziemny, biomasa (kombinacje)

-stan wyposażenia w rodzaje i typy układów technologicznych: kocił-turbogenerator-układ chłodzenia-układy redukcji emisji itp.

W odwołaniu powód skupił się na wykazaniu różnic w zakresie dwóch istotnych parametrów tj zainstalowanej mocy i profilu produkcji, wskazując, że z racji braku dostępu do pozostałych wielkości przyjętych za kryterium podobieństwa (wyłączenie jawności danych) nie mógł się odnieść do pozostałych wyróżników dokonanego doboru.

W odniesieniu do kryterium zainstalowanej mocy powód wykazał, czego pozwany nie kwestionował, że w grupie przedsiębiorstw przyjętych jako podobne znalazły się głównie takie, których moc wytwórcza była istotnie różna od mocy powoda, która wynosiła 246,5 MW. Tymczasem wśród przedsiębiorstw podobnych znalazły się i takie, których moc wynosiła 7,2 MW ((...) O.), 11 MW ((...) Sp. z.o.o.), 14,6 MW ((...) sp. z.o.o.), 97,5 MW (Elektrociepłownia (...) S.A.), 101 MW (Elektrociepłownia (...) S.A.), 116 (...) Sp. z.o.o.). Poszczególne przedsiębiorstwa różniły się też rodzajem gazu, który służył do wytwarzania energii, bo 5 z nich stosowało gaz wysokometanowy z sieci przesyłowej, 2 gaz zaazotowany ze złóż lokalnych a 1 gaz odpadowy wydobywany wraz z ropą naftową. Powód wskazał także, że jego profil produkcji różni się znacząco od przedsiębiorstw z grupy porównawczej, gdyż produkuje on energię wytworzoną z bloku gazowo parowego tylko na bazie paliwa gazowego i wyłącznie w okresie sezonu grzewczego. Tymczasem przyjęte do porównania (...) Elektrociepłownia (...) wytwarzają również energię elektryczną także z bloków węglowych.

Powyższe zarzuty odwołania wywołały zdaniem Sądu taki skutek, że na Prezesie URE spoczął obowiązek wynikający z art. 6 k.c. wykazania przed Sądem okoliczności faktycznych, z których wywodzi on skutki prawne. Inaczej mówiąc wobec zakwestionowania przez powoda ustaleń faktycznych dokonanych przez organ a wymagających wiedzy specjalnej, na Prezesie URE spoczywał ciężar dowodu w zakresie wykazanie przy użyciu dostępnych środków dowodowych, że ceny energii sprzedawanej przez powoda były niższe o ponad 5% od cen innych przedsiębiorstw o zbliżonych parametrach technicznych wytwarzania.

W ocenie Sądu dokonany przez organ dobór przedsiębiorstw podobnych opiera się na dowolnych założeniach i przybliżeniach, których Sąd samodzielnie zweryfikować nie może, gdyż zbadanie kwestii doboru grupy porównawczej i ustalenia jej ceny sprzedaży wymaga wiedzy specjalistycznej, a zatem jedynie biegły jest właściwy do porównania

poszczególnych przedsiębiorstw pod kątem zbieżności ich parametrów technicznych i weryfikacji różnic między nimi. Jednak Prezes URE w sprawie niniejszej nie odwołał się do takiej wiedzy specjalistycznej, ani na etapie postępowania administracyjnego ani sądowego i samodzielnie dokonał ustaleń opierając się na dowolnym doborze przedsiębiorstw do grupy porównawczej. Odwołanie się do (...) przygotowanego przez Instytut (...) nie może być traktowane jako dowód z opinii biegłego, gdyż po pierwsze jest to tylko dowód prywatny (jako nie zlecony przez Sąd) a po wtóre to Prezes URE dokonywał jednak samodzielnie doboru przedsiębiorstw odwołując się jedynie do tego schematu.

Natomiast zawilość i złożoność powyższych kwestii wymagała powołania przez Prezesa URE dowodu z opinii biegłego, gdyż nawet jeśli organ dysponuje doświadczonymi w danej dziedzinie pracownikami, to w myśl reguł obowiązujących w postępowaniu cywilnym okoliczność z której wywodzi skutki prawne winien udowodnić adekwatnymi środkami dowodowymi, co oznaczało konieczność zgłoszenia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność poprawności doboru przedsiębiorstw podobnych i w rezultacie na okoliczność ustalenia średniej ceny sprzedaży uzyskiwanej przez te przedsiębiorstwa. W konwencji przyjętej w k.p.c. takie twierdzenie organu jak zawarte w decyzji odwoływanej się do (...) jest tylko jego stanowiskiem procesowym a nie dowodem w sprawie na sporne między stronami okoliczności.

Fakt, że postępowanie w sprawie niniejszej dotyczy sprawy o publicznym charakterze nie oznacza, że organ może samodzielnie kwestie te rozstrzygać bez udziału biegłego, w szczególności także dlatego, że przyjęcie takiej koncepcji skutkowałoby obowiązkiem strony odwołującej się przeprowadzenia dowodu przeciwnego, łączącego się ze znacznymi kosztami. W związku z tym, że postępowanie toczące się przed Sądem ma charakter kontradyktoryjny Sąd nie widział także możliwości, aby dowody zmierzające w kierunku ustalenia, że w stosunku do powoda należy zastosować sankcję z art. 37 ustawy KDT, dopuszczać z urzędu, gdyż wówczas proces miałby charakter inkwizycyjny, ponieważ Sąd przejąłby rolę oskarżyciela i sędziego, co w sprawie o elementach karnych z racji nakładanych na podmiot sankcji finansowych, jaką jest niewątpliwie obniżanie należnej za 2009 rok pomocy publicznej w postaci kosztów osieroconych, jest niedopuszczalne.

Reasumując należy raz jeszcze podkreślić, że organ nie jest w żaden sposób uprzywilejowany w procesie sądowym i pomimo faktu, że postępowanie przed Sądem wszczynają odwołanie niezadowolonego z decyzji przedsiębiorcy, to jednak organ w myśl reguł rozkładu ciężaru dowodu winien udowodnić okoliczności, które legły u podstaw wydania decyzji. Wobec tego, że Sąd doszedł do przekonania, że w zakresie zaistnienia przesłanek z art. 37 ustawy KDT, w szczególności wielkości odchylenia ceny sprzedaży energii elektrycznej przez powoda od cen innych przedsiębiorstw podobnych, Prezes URE nie sprostował temu obowiązkowi dowodowemu, to należało przyjąć, że nie zachodzą przesłanki dalszej korekty kosztów osieroconych powoda za rok 2009r o jakiej mowa w przepisie art. 37 ustawy KDT.

Należy zaznaczyć, że dalsze zarzuty powoda a odnoszące się do naruszenia przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki przepisów prawa administracyjnego są bezzasadne. Sąd stoi na stanowisku opartym na ugruntowanym w tym zakresie orzecznictwie Sądu Najwyższego, że Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć się przy rozpoznawaniu sprawy z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu jedynie do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowanie sądowe. Celem postępowania przez SOKiK jest głównie merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy. Postępowanie sądowe jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy z postępowania administracyjnego, ale również strony mają prawo zgłaszania nowych dowodów

Mając na uwadze powyższe należało zmienić zaskarżoną decyzję, orzekając jak w sentencji (art. 479⁵³§2 kpc).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 i 99 kpc.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka